

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 471/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti DEBUT, s. r. o., Cintorínska 2, Šamorín, IČO 31 393 667, zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Haškom, Košická 52, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31 Cob 129/2016 z 25. júla 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 24/2019 z 27. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti DEBUT, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti DEBUT, s. r. o., Cintorínska 2, Šamorín, IČO 31 393 667 (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 31 Cob 129/2016 z 25. júla 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 24/2019 z 27. mája 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je stranou v konaní o zaplatenie sumy 4 628,39 € s príslušenstvom v procesnom postavení žalovanej. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) rozhodol v uvedenej veci rozsudkom sp. zn. 5 Cb 116/2007 z 29. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým žalobe žalobcu vyhovel a sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu aj s príslušenstvom. Predmetom žaloby bola cena za dodané plnenie, pitnú vodu z verejného vodovodu na dohodnuté odberné miesto. Sťažovateľka, nespokojná s rozsudkom okresného súdu, podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd svojím napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho ako procesne neprípustné odmietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti rekapituluje priebeh konaní pred všeobecnými súdmi a namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej označených práv. Napadnutý rozsudok krajského

súdu považuje za vecne nesprávny, sťažovateľka je presvedčená o tom, že krajský súd sa s jej námietkami vysporiadal arbitrárne. Tvrdí, že „*nesprávny a nedostatočný priebeh dokazovania sa opakoval aj na odvolacom súde, ktorý iba akceptoval verbálne tvrdenia žalobcu, proti listinným dôkazom žalovaného ako aj svedeckých výpovedí. Nič z toho odvolací súd neakceptoval.*“. Sťažovateľka rozsiahlo skutkovo argumentuje a poskytuje svoj vlastný právny pohľad na vec, pričom tvrdí, že došlo k nesprávnej aplikácii jednoduchého práva. Podľa jej názoru napadnutý rozsudok krajského súdu nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na danú problematiku v nadväznosti na jej argumentáciu. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd nesprávne odmietol jej dovolanie ako procesne neprípustné. V tomto smere najvyššiemu súdu vyčíta, že neposkytol vysvetlenie k námietkam sťažovateľky, preto má byť odôvodnenie napadnutého uznesenia arbitrárne a nepreskúmateľné. Z uvedeného dôvodu je sťažovateľka toho názoru, že najvyšší súd svojím napadnutým uznesením porušil jej označené práva.

4. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. *Základné právo sťažovateľa v zmysle čl. 20 na súdnu a inú ochranu a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 20 Obdp/24/2019 (správne má byť 2 Obdo/24/2019, pozn.) z 27. 05. 2020 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31 Cob/129/2016-838, zo dňa 25. 07. 2017 porušené bolo.*

2. *Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 20 Obdp/24/2019 (správne má byť 2 Obdo/24/2019, pozn.) z 27. 05. 2020 a rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31 Cob/129/2016-838 zo dňa 25. 07. 2017, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Trnave sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy konania, každý v 1/2ici.*“

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov a judikatúrne východiská

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

9. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon

v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa poslednej vety § 124 zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi

bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

14. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins

c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

15. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

III.

K napadnutému rozsudku krajského súdu

16. Ústavný súd v súvislosti s charakterom a obsahom argumentácie sťažovateľky konštatuje, že sťažovateľka svoju argumentáciu založila na tvrdení, že krajský súd obdobne ako okresný súd nedal v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku zrozumiteľné odpovede na jej námietky a argumenty. Inými slovami, sťažovateľka namieta arbitrárnosť rozsudku krajského súdu.

17. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie vo veci

sťažovateľky, keďže z odôvodnenia (bod 43, pozn.) napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, pričom krajský súd, reagujúc na odvolacie námietky sťažovateľky, na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu v podstatnom uviedol:

«46. Odvolací súd zdôrazňuje, že názor odvolateľa o nezmyselnosti žaloby a nespravodlivom rozhodnutí súdu prvej inštancie v kontexte s odvolacími dôvodmi i samotnou podstatou obrany odvolateľa, ktorá je založená na tvrdení, že za odber vody, ktorá mu bola dodaná dodávateľom, ktorej množstvo bola namerané neporušeným vodomerom nemá povinnosť platiť, pretože ju nemohol podľa zisteného skutkového stavu spotrebovať nie je správny.

47. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia dostatočne zrozumiteľne vysvetlil rozdiel medzi vonkajším verejným vodovodom a vnútorným vodovodom, ktorý tvorí vodomerná šachta, rozvodné potrubie až po koncové miesto a zodpovednosťou prevádzkovateľa, ktorým je pôvodný žalobca ako dodávateľ vody a zodpovednosťou žalovanej strany ako odberateľa. Dodávateľ spravuje vodomer a vykonáva i jeho montáž a údržbu. Dokazovanie preukázalo, že meradlo nainštalované na odbernom mieste nebolo porušené, teda nameraný, i keď nadmerný, oproti predchádzajúcemu obdobiu odber vody nie je dôvodom, pre jeho spochybnovanie. Namerané a fakturované množstvo vody fakturačným meradlom pretieklo, žalovanej strane ako odberateľovi toto množstvo pitnej vody bolo dodané. Nie je pritom podstatné, ako s dodanou pitnou vodou odberateľ ďalej naložil, hoci práve na tejto skutočnosti žalovaná strana založila svoju obranu i odvolanie. Uvedené závery súdu prvého stupňa nemôže zmeniť ani hypoteticky znaleckým posudkom určená spotreba vody vychádzajúca z počtu koncových zariadení, ktoré sa v objekte žalovaného nachádzali, ktorá ale nezohľadnila nekontrolovaný prietok vody meracím zariadením, ktorý odber jednoznačne bol dodaný odberateľovi. Sporný odber bol v roku 2005, kedy platil zák. č. 442/2002 Z. z., ktorému predchádzala vyhl. č. 154/1978 Zb., ako skonštatoval i súd prvej inštancie. Dokazovanie preukázalo a nepopieral to ani odvolateľ, že zvýšený odber bol spôsobený únikom vody z neuzatvoreného uzáveru vody, ktorý bol umiestnený za meradlom na vnútornom vodovode, čo potvrdila i žalovaná strana v liste zo dňa 01. 08. 2005 adresovanom pôvodnému žalobcovi ako dodávateľovi

pitnej vody (č. l. 36) a ktorý únik sa uzatvorením hlavného ventilu vo vodomernej šachte žalovaného (č. l. 44) zastavil. Z tohto hľadiska preto nie je relevantné, kto takéto pripojenie vybudoval a hypotetické úvahy odvolateľa o jeho vzniku, tiež nie sú pre rozhodnutie o žalobe podstatné. Ak žalovaná strana pitnú vodu mala cez meracie zariadenie dodanú, ale ju reálne nespotrebovala a táto voľne vytekala, nemôže byť hodnotené v neprospech dodávateľa a to bez ohľadu na to, či sa „čierne vodomerné šachty“ vybudované za hlavným meradlom, či už so stavebným povolením alebo bez neho, nachádzali na pozemku odberateľa alebo boli mimo neho. Vznik záväzkového vzťahu medzi dodávateľom vody a jej odberateľom, ako stranami sporu je nesporný a ním je určená i povinnosť odberateľa plniť. Nebolo úlohou súdu v tomto konaní riešiť vzťah a okolnosti nájmu medzi vlastníkom prenajatého objektu a žalovanou stranou, ktorá ako nájomca mala objekt, do ktorého bola voda dodávaná prenajatý a obmedzil sa len na konštatovanie správnosti dôvodov, na ktorých je založený rozsudok súdu prvej inštancie.»

18. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí súdov, na ktorých konanie predchádzalo konaniu na súde, ktorého rozhodnutie sťažovateľka napáda, nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

19. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie (rekapitulovaného v bodoch 6 až 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, pozn.) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani také aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu a v nadväznosti na to aj krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie

záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

20. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom prvej inštancie je primerane odôvodnený. Okresný súd riadne, zrozumiteľne a jasne vyhodnotil rozhodné skutočnosti pre posúdenie, či sú splnené predpoklady priznania žalovaného nároku (protiplnenie za nameraný odber vody, pozn.), preto právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno v žiadnom prípade hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na všetky relevantné námietky sťažovateľky vznesené v rámci odvolania, ktoré len vyslovilo nesúhlas s právnymi závermi okresného súdu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je primerane odôvodnený, pričom ho nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom rozsudku krajského súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

21. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľný s označeným článkom ústavy a označeným článkom dohovoru, teda že by zo strany orgánov súdnej moci nebola sťažovateľke ústavne konformným spôsobom poskytnutá súdna ochrana podľa čl. 46

ods. 1 ústavy, resp. že by napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo porušené jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to vo svojej sťažnosti namietala. Preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu

22. Vychádzajúc z námietok sťažovateľky, ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý v podstatnom pre posúdenie dovolania sťažovateľky, ktorá prípustnosť svojho dovolania založila na dôvode podľa § 420 písm. f) CSP, uviedol:

«41. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí s poukazom na právnu úpravu vyplývajúcu z vyhlášky č. 154/1978 Zb. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách v znení 12. 03. 1989 zdôraznil, že verejný vodovod patrí do správy dodávateľa, ktorý zaň zodpovedá a ktorý končí pri meracom mieste, ktorým je vodomer, ktorého správcom je dodávateľ vody a ktorý zodpovedá i za jeho poruchu. V prípade porušenia vnútorného rozvodu vodovodu zodpovedá zaň odberateľ, prípadne vlastník nehnuteľnosti, pričom bolo v konaní preukázané, že meradlo nainštalované na danom odbernom mieste fungovalo bez poruchy a tak nameraný odber vody nebol spôsobený závadou vodomeru. Takéto meradlo je preto podľa okresného súdu potrebné považovať za správne, za ktoré je povinný žalovaný ako odberateľ zaplatiť.

42. Z rozhodnutia okresného súdu ďalej vyplýva, že tento vykonal v rámci dokazovania viacero vypočutí svedkov, a to konateľky žalovaného [REDAKOVANÉ], kriminalistického technika [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako vyšetrovateľa v rámci trestného spisu vedeného na OR PZ Bratislava [REDAKOVANÉ] o začatí trestného stíhania vo veci trestného činu krádeže proti neznámemu páchatelovi. Súd prvej inštancie taktiež zistil, že pôvodný žalobca reklamáciu žalovaného zo dňa 24. 08. 2005 o nadmernom množstve odobratej vody neuznal a považoval ju za nedôvodnú, pretože namerané odobraté množstvo pitnej vody, i keď v nadmernom rozsahu, ktorý bol spôsobený voľným únikom vody cez neuzatvorený uzáver, je odber, ktorý pretiekol cez fakturačný vodomer [REDAKOVANÉ]. V konaní bolo vykonané i znalecké dokazovanie

a bol vyhotovený [REDAKOVANÉ] znalecký posudok [REDAKOVANÉ], ktorým bola posúdená hypotetická spotreba vody za obdobie späť 6 rokov, do objektu bez analyzovania spotreby vykázanaj fakturačným vodomermom a skonštatoval, že nameraná a fakturovaná spotreba mohla vzniknúť iba pri havarijnom stave. Okresný súd zároveň dodal, že žalovaný svoju námietku o vedomosti dodávateľa pitnej vody o existencii „čiernych odberov a namontovaní ďalších meradiel“, v konaní nepreukázal.

43. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí zdôraznil, že namerané a fakturované množstvo vody fakturačným meradlom pretieklo, žalovanej strane ako odberateľovi toto množstvo pitnej vody bolo dodané. Nie je pritom podľa odvolacieho súdu podstatné, ako s dodanou pitnou vodou odberateľ ďalej naložil, hoci práve na tejto skutočnosti žalovaný založil svoju obranu i odvolanie. Uvedené závery nemôže zmeniť ani hypoteticky znaleckým posudkom určená spotreba vody vychádzajúca z počtu koncových zariadení, ktoré sa v objekte žalovaného nachádzali. Krajský súd konštatoval, že ak žalovaná strana pitnú vodu mala cez meracie zariadenie dodanú, hoci ju reálne nespotrebovala a táto voľne vytekala, toto nemôže byť hodnotené v neprospech dodávateľa a to bez ohľadu na to, či sa „čierne vodomerné šachty“ vybudované za hlavným meradlom, či už so stavebným povolením alebo bez neho nachádzali na pozemkoch odberateľa alebo boli mimo neho.

44. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie sú nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné. pretože ako celok spĺňajú parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu skutkových a právnych záverov.

45. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Dovolací súd dodáva, že takýto postup umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť

len skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

46. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebieha) v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalovaný mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu...

48. Dovolací súd ďalej uvádza, že dovolateľ arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vzhliadol v tom, že nebol v konaní nariadený kontrolný znalecký posudok a súd dospel k záveru bez toho, aby vychádzal z vykonaného znaleckého dokazovania. Týmto malo byť napadnuté rozhodnutie prekvapivé, pretože sa neriadi kogentným ustanovením § 127 ods. 1 O. s. p...

50. V súvislosti s vyššie uvedenou námietkou dovolací súd skúmal tvrdenia dovolateľa, či išlo o prekvapivé rozhodnutie a či spôsob rozhodovania odvolacieho súdu možno považovať za ústavne konformný. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu mali dostatočný priestor argumentovať a tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska nadmerného odberu množstva vody cez hlavný merač vody na pozemku žalovaného. Žalobca aj žalovaný túto možnosť v konaní využili a súdy sa jednotlivými námietkami oboch strán sporu zaoberali a aj vysporiadali, tak ako je uvedené v bodoch tohto rozhodnutia týkajúcich sa odôvodnenia rozhodnutí konajúcich súdov. Dovolací súd preto konštatuje, že v danom prípade nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za prekvapivé s prípadným procesným dôsledkom, ktorým by došlo u žalovaného k porušeniu práva na spravodlivý proces.

51. K ostatnej dovolacej námietke žalovaného týkajúcej sa podľa jeho názoru nesprávneho vyhodnotenia dôkazov predložených v konaní, prípadne nevykonania niektorých dôkazov (kontrolný znalecký posudok), dovolací súd pripomína, že uvedenú vadu nemožno považovať za nesprávny procesný postup, ktorým by sa znemožnilo strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Totiž už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu

(a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993).

52. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa, že odvolací súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania, dovolací súd poukazuje na znenie ustanovenia § 385 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého odvolací súd nariadi pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Zároveň dovolací súd uvádza, že o tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje výhradne odvolací súd a nie strana sporu (rovnako aj 2 Cdo/159/2017 a 3 Cdo/195/2017).

53. V rozhodovanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, prelo je na mieste záver, že nebol dôvod pre zopakovanie dokazovania (§ 384 ods. 1 C. s. p.) a ani pre jeho doplnenie (§ 384 ods. 2 a 3 C. s. p.). Keďže pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci odvolacím súdom bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 C. s. p.).»

23. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa v ňom argumentáciou sťažovateľky riadne zaoberal a svoje rozhodnutie dôsledne odôvodnil, keď v podstatných citovaných častiach odôvodnenia konštatoval, že v dovolaní namietaná vada zmätočnosti bola uplatnená nedôvodne.

24. Ústavný súd preto konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť ako neprípustné, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Z týchto dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu